

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Promptvarii exequialis pars ...

Continens centurias II. dispositionum, quibus themata funebria sive
scripturae dicta varia ...

Bidembach, Felix

Francofurti, 1625

Thema XXIX.

[urn:nbn:de:bsz:31-130978](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-130978)

2. Propter nos: partim vt peccata nostra sic sepelirentur cum ipso, & remouerentur è conspectu patris cœlestis: partim vt nostra sepulchra sanctificarentur.

Næque simul caret mysterio sepultura in horto. Quia peccatum fuit in horto. Ideo peccata in horto defossa & sepulta.

D I S C I M V S. Non amplius extimescendas illas speluncas fœdas & fœtidas: sicut coram nostris oculis apparent. Illas enim sic suo corpore sanctissimo Christus sanctificauit, vt sint pijs iucunda *vguen thesa*, El 56. in fine.

Effecit enim hac sua sepultura Christus, vt terra non possit detinere & corrumpere: sed vt cogatur nos viuos restituere & gloriosos. 1. Cor. 15. v. 41. Et licet propter peccatum in terram cogamur reuerti, hoc tamen Christus egit expiato peccato, vt seminetur corpus tanquam semen in agrum Dei. Hinc pie cœmeteria vocantur, *des Gotsacker*. Ideo non graue sit feminari, quia scimus nos resurrecturos. Sicut semen, 1. Cor. 15. v. 36.

F I N I S.

T H E M A XXIX.

Ioh. 21. Christus Petro.

Cum iunior esses, cingebas te, & ambulabas vbi volebas, cum autem senueris, &c.

D I S P O S I T I O.

Christum post resurrectionem suam, iterum aliquot diebus Apostolis conuersatum scimus. Quo tempore etiam Petrum officio pristino restituit, & vt pasceret oues mandauit.

Quodnam autem in hoc suo officio pastorali, tandem sit recepturus præmium & stipendium, ab hoc mundo, illud iam simul Petro ostendit, innuens, qua morte glorificaturus sit Dominum.

Quia igitur hîc mentio fit viæ, qua non velit ire Petrus: & tamen hac omnibus ingrediendum, cum sit via omnis

omnis carnis. 1. Reg. 2. v. 2. hæc verba iam in præsentia fu-
nere tractare placet.

Primum autem verba vaticinii Christi explicabimus,
deinde complementum eiusdem audiemus & doctrinas
quoque vitales subiiciemus.

I. Pars.

Cum Petro Christus hoc loco in specie agit. Quia ip-
sum singulariter (scilicet propter illam abnegationem) pri-
mo restituit officio: simul admonet quam experturus sit
fortunam in hoc mundo.

1. Primum autem Christus similitudine quadam
sumpta à pueris & iuuenibus vitur. Cum iunior esses, am-
bulabas pro libitu tuo: & cingebas te ipsum, &c. Sicut
pueri libertate gaudent, antequam ad annos discretionis
perueniant. Nam læst sie laussen vnd em freyen Nuth
haben.

Cum autem adoleuerint, non amplius conceditur il-
lis sic libere vagari: sed ad certum aliquod officium iam
iplos assuescieri necesse est. Traduntur vel in studiis, aut re-
literaria, aut opificiis manuariis erudiendi.

2. Hoc sic ad Petrum accommodatur. Cum esset Apo-
stolus adhuc nouus, ambulabat secure & libere cum Chri-
sto Domino, & quocunque mittebatur, tutus erat. Nun-
quam adhuc expertus erat Petrus pericula, carceres, &c.
Et sic etiam post resurrectionem Christi dabatur illi am-
bulare ad tempus libere, & prædicare Euangelium quo-
cunq; loco. Licet enim virgis & carcere interdum coher-
cebatur, semper tamen fuit liberatus.

At postquam senueris, inquit, id est, ad terminum A-
postolatus tui perueneris, & iam senex Apostolus fueris,
extendere cogentur manus tuas, ut affigi possis cruci. Ibi li-
gabunt te, & rapient ad supplicium.

Et ducet te alius (spiculator & carnifex) quo non vis.
Du mußt em andern Weß gehen / den du zuvor nte gegang-
en bist.

II. Pars

Quomodo hæc Christi verba sint intelligenda, ipse Euangelista addit: Christum sic voluisse innuere, quo mortis genere Petrus Dominum sit glorificaturus: scilicet, crucifixione, ut sequatur Dominum suum & Magistrum.

Hoc vero quomodo fuerit completerum, ex historiis Ecclesiasticis constat.

Anno Christi 70. Imperante C. L. Domitio Nerone, & ultimo quidem ipsius Imperii anno, tertio Calend. Iulii Romæ crucifixus legitur, capite ad terram conuerso, eo, quod ipse hunc passionis modum expetisset.

Addit Nicephorus: quod se indignum reputarit, qui itidem vt Magister suus, recto corporis statu pateretur: & simul, quod illi leuior & expeditior in eodum esset catus. Vide hist. Eccles. lib. 3. c. 1.

Quare autem hic dicitur, *Quo non vis*, ducet te alius? Respondeo, secundum carnem inuitus patitur Petrus hoc supplicii genus. Spiritus autem promptus est. Sicut ipse Christus oprauit, vt transfret calix iste: attamen non mea sed tua voluntas fiat. inquit, Matth. 26. v. 38. & 39.

Augustinus sic responderet: volebat esse cum Christo, sed si fieri posset præter mortis molestiam, vitam concupiscebatur æternam.

Chrysostomus sic inquit, Naturæ affectû & carnis necessitatem indicat, quod anima inuita corpus relinquit, & licet voluntas constans, natura tamen imbecilla.

L O C I.

I. Posset dici de cruce pastorem Ecclesie: quod cum Petro malam mundi gratiam experiri cogantur. Sed hic locus ad institutum proprie non pertinet.

II. Per multas tribulationes intrandum in gloriam. Hac via Christus iuit, Luc. 24. v. 26. Quicumque pie, 2. Timoth. 3. v. 12. Act. 14. v. 22. Seruus non maior Domino.

Ioan. 13. v. 16. Non intueamur, quæ ante oculos sunt, sed

THEMA XXIX. EX NOVO TEST. 505

sed inuisibilia. 2. Cor. 4. v. 18 quæ supra, Col. 3. v. 1. tendamus ad metam præfixam, Phil. 3. v. 13, 1. Cor. 9. v. 29. Merces in cælo reposita, Matth. 5. 2. Tim. 2. v. 11. Rom. 8. v. 17.

Estque instar omnium, quod sic glorificari Dominum hic additur. Eandem sententiam ipse Petrus habet, de his qui aliquid patiuntur, Pet. 4. v. 16.

Glorificantes autem Dominum, ipse vicissim glorificabit. 1. Sam. 2. v. 30. Et Joan. 12. v. 26, pater cohonestabit.

III. Videmus, mortem esse quidem viam vniuersæ carnis, Jos. 22. v. 14, at tam duram atque asperam tamen, quam nemo lubens vellet ire. Licet enim non omnes cum Petro violenta morte occidantur: tamen etiam his, qui naturali morte pereunt, dicitur, ducet te quo non vis. Placeat hic egregia verba Augustini super hunc locum adscribere: qua non omnibus libri illius patent.

1. Reliquit (ait) hunc infirmitatis affectum, quo nemo vult mori, vsq; adeo naturalem, vt cum beato Petro nec senectus auferre poterit: cui dictum est, *Cum senneris*, &c. propter nos etiã consolandos in se figurauit ipse saluator, dicens, Pater si fieri potest, transeat à me calix iste: qui vtiq; mori venerat, nec habebat mortis necessitatem, sed voluntatem, potestate positurus animam suam, & rursus eam potestate sumpturus. Hæc ille.

Adeo naturale esse intelligimus, non velle mori, vt ne senes quidem velint.

Quia mors est à Diabolo, non à Deo. Sap. 2. v. 24. ideo non mirum, nos horrere mortem.

Maximè eam quoque ob causam, quia & stipendium peccati, Rom. 6. v. 23. & destructio vitæ.

Et (sicut habet Chrysostomus super hunc locum) nemo sine dolore à corpore dissoluitur.

2. Causam vero hanc (quæ est singularis atq; eni uens, nec alias vbique obuia ideo illam ex authore adscribere lubet) idem D. Chrysostomus addit: inquit: nemo sine dolore à corpore dissoluitur, *diuina hoc utiliter dispensante providentia*, ne multi violentam mortem eligerent.

Nam si etiam sic hoc Diabolus persuadere potest. & in multa nos præcipitia & voragine impellit, nisi tantum animæ esset corporis desiderium, In paruo etiam morte multi sibi mortem consciscerent.

Quo igitur non vis] naturalem affectum significat. Hacenus ille.

Notanda hæc contra temerarios & audaculos, & præsumptuos, qui se mortem plane non exhorrescere gloriantur. Sie wolten so gern sterben/ als zur guten Nachtzeit gehn.

Sed heus tu Dulce bellum inexpertis. Petrus olim dixerat iuuenis, ego tecum moriar, Matth 26. v. 35. At post paucas horas sic timet mortem, vt abnegando Christum vitam voluerit redimere. Et confirmato tandem illi & seni adhuc dicitur *Ducet te quo non vis*.

Tu itaque non argues mendacii Christum. Es gehet nit so sanft zu / quantum scilicet attinet carnem nostram.

3. Sed ne etiam secundum spiritum exhorrescamus mortem, ad extremum hoc loco Augustinus docet, quomodo superandus merus mortis. Sed (ait ille) molestia quauacunque sit mortis, debet eam vincere vis amoris, quo amatur ille, qui cum sit vita nostra, etiam mortem voluit perferre pro nobis. Nam si nulla esset mortis vel parua molestia, non esse tam magna Martyrum gloria. Hæc ille.

Fide superanda mortis illa acerbitas.

1. Quia in somnum & quietem à Christo mutata, Marc. 5. v. 30.

2. Mors secunda, quæ vera est mors, nihil in nos iuris habet. Ideo mors corporalis ad vitam transitus, Joan. 5. v. 24.

3 Et in morte non manebimus: sed resurgemus. Et quidem gloriosi, 1. Cor. 15. v. 41.

De his fere in omnibus præcedentibus Dispositionibus super loca Joannis dictum hæcenus copiose.

FINIS

THE-